

saa uoverkommeligt at forene disse 2 Sider af Gerningen, som det er at forene dem alle, og derfor mener jeg, at man i alt Fald til Forholdene maatte udvikle sig paa ganske særlig Maade, kan slaa sig til Ro ved, at denne ene Afdeling udsøndres.

Dernæst kan jeg ganske slutte mig til, hvad den højtærede Minister bemærkede om, at det netop være den saakaldte A-Skole, der rummede de bedst begavede Børn, som udsøndres. Dette har den særlige Grund, at der for denne Klasse Elever muligvis kunde være Spørgsmaal om at vælge andre Livsbaner end dem, der nu almindelig følges. Nu oplæres de alle i det lille Haandværk og antages derigennem at kunne opnaa et Livserhverv. Det har ogsaa i Reglen lykkedes, men Forholdene blive stadig vanskeligere og vanskeligere. En stor Del af Børnene komme desuden fra Landet, og den Tanke er derfor bleven fremsat, om ikke nogle af dem hellere maatte oplæres til Virksomhed i Landbruget, f. Eks. som Husmænd o. desl., men vil man gøre et saadant Forsøg, vil det være en Betingelse for, at det kan lykkes, at det bliver de bedst begavede af de døvstumme, med hvem Forsøget gøres. Dette er, som sagt, et Hensyn, der har været medbestemmende, naar man fra Døvstummeverdenen har ønsket, at det netop maatte blive de bedst begavede, A-Skolens Elever, som udsøndredes som en særlig Afdeling. For øvrigt er det jo, som bemærket i Lovforslaget, ikke Meningen, at der her skal tages endeligt Standpunkt til den nævnte Tanke. Jeg har derfor kun omtalt den som et af de Motiver, der have været bestemmende for Forslaget. Jeg skal altsaa meget anbefale den Foranstaltning, som hjemles ved § 1, den vil efter min fulde Overbevisning betyde et virkeligt og betydeligt Fremskridt.

Ganske paa samme Maade stiller jeg mig just ikke lige over for § 2, der jo indeholder en i Forhold til § 1 mere underordnet Bestemmelse. Hvad der siges i det første Punktum, har jeg dog ingen som helst Indvending imod, idet jeg finder det meget rimeligt, at man ansætter Betalingen til 300 Kr. for at bringe den i Overensstemmelse med, hvad der gælder for de aandssvage, det betyder jo heller ikke nogen stor Forøgelse af det nuværende Tilskud. Det er derimod med Hensyn til Udredelsen af Betalingen for de uformuende døvstumme, at jeg ikke føler mig helt overbevist om Rigtigheden af det fore-

slaaede. Den ærede Minister syntes heller ikke at anse det for aldeles utvivlsomt, at det, der her foreslaas, er en hensigtsmæssig og gavnlig Forandring i den bestaaende Ordning, som jo hviler paa Fundatsen af 17. April 1807. Som det vil ses, gøres der ikke nogen Forandring for Købstædernes Vedkommende, men paa Landet ændrer man den Regel, at det er Amtsfattiggassen, der betaler for de uformuende, derhen, at kun Halvdelen skal betales af denne Kasse, medens Resten skal udredes af Opholdskommunen. Jeg er ikke vis paa, at det, som det siges i Motiverne, er retfærdigere, idet man i alt Fald delvis ophæver Solidariteten med Hensyn til saadanne Tilfælde, som let kunne forekomme, i hvilke en enkelt Kommune har et maaske ret stort Antal døvstumme Børn. Jeg er ikke vis paa, at det er retfærdigere, at man ophæver den Solidaritet, som Bestemmelsen af 1807 lagde Vægten paa, men jeg kan paa den anden Side nok forstaa de Motiver, som den højtærede Minister har fremsat, og som have ført til den i Forslaget indeholdte Regel, altsaa navnlig Hensynet til at skærpe Opholdskommunens Opmærksomhed ved Afgørelsen af, om Uformuenhedsbetingelserne ere til Stede. Jeg mener derfor ikke, at der er nogen Grund til at rejse Modstand mod Reglen, jeg betragter det blot ikke som givet, at den er saa meget retfærdigere, end den nugældende, som Motiverne forudsætte. Men naar man kommer saaledes ind paa at lade Opholdskommunen bære en Del af Byrden ogsaa paa Landet, og betragter man det som retfærdigere, føres man ganske naturlig ind paa noget, som Regeringen ikke oprindeligt havde foreslaaet, men som kom frem ved et Ændringsforslag i det andet Ting, nemlig at Opholdskommunen af Forsørgelseskommunen bør have refunderet  $\frac{3}{4}$  af sit Udlæg efter Fattiglovens Bestemmelser. Det er ganske vist ogsaa en Skønssag. Det er en Regel, som nu kun gælder om egentlige Fattigudgifter, men dette er jo ikke en saadan, og den betragtes heller ikke saaledes af Fattigloven. Om denne yderligere Fordeling i de Tilfælde, hvor Opholdskommunen er forskellig fra Forsørgelseskommunen, og hvor altsaa Forsørgelseskommunen kommer til at tage sin Anpart — for Resten jo Broderparten af Udgiften — er retfærdig, er, som sagt, en Skønssag. Det forekommer mig ikke som afgjort, at Retfærdigheden kræver, at Forsørgelseskommunen skal tage en Del af Opholdskommunens Byrder paa sig. I øvrigt gaar jeg ud fra, at man ved